

бѣше рѣкалъ: »Азъ не мога да ви пусна, ако не добия писмо отъ вашите букурешки бѣлгаре.« Момчетата тутакси написале писмо въ Букурещъ до »Добродѣтелната дружина« и разказаде ѣ какво желаятъ. Дойде изъ Букурещъ Михалъ Колони и Мустаковъ; а изъ Россія полковникъ Иванъ Кишелски, за да поправатъ работата. Тие хора са стараха да убѣдатъ момчетата да бѣдатъ послушни и да накаратъ министерството да направи нѣкои и други отстъпки. Най-послѣ бѣше рѣшено да са отдѣлятъ бѣлгарчетата въ отдѣлна касарна. Премина още единъ месѣць; но гореказанното рѣшение не можѣ да са тури въ дѣйствиe, и момчетата бѣха принудени да си подадатъ оставката. И така, моите думи са изпълниха. Азъ предчувствувахъ какви послѣдствія ще да произлѣзатъ отъ тая чета; но не намѣрихъ такива люде, които да послушатъ моите сѣвѣти. Най-напредъ тие момчета трѣбаше да иматъ надъ себѣ си безпристрастенъ и строгъ старѣйшина, който да изпълнява »солдатски« своите обязанности. Истина, че по-голѣмата часть отъ тие момчета бѣха изъ добри и богати къщя, търговци и учени; но между тѣхъ имаше и развалени, които обичаха и да са поопиятъ. Развалените не бѣха много, но »една крастава коза може да зарази сичкото стадо.« Най-лошавите бѣха: Симеонъ Станчовъ изъ Сливенъ, Сава Славчевъ изъ Свищовъ и Атанасъ (?) изъ Калоферъ. Азъ казахъ по-горе, че момчетата би трѣбало да иматъ надъ себѣ си безпристрастенъ началникъ. Това бѣше необходимо. Когато нѣкой отъ момчетата са напиваше пиянъ, то офицерите изваждаха сичката чета въ фронтъ и укоряваха сичките младежи, че сѣ разва-